

הרה"ק רבי ישכר בער מראדושיץ זי"ע תקכ"ה – י"ח סיון תר"ג

כ"ק אא"ז אדמו"ר הרב הגאון"ק אור עולם איש אלקים נורא רשכבה"ג וכו' מרן ר' ישכר בער זצוקללה"ה, אבדק"ק ראדישיץ וק"ק פשעדבארז, נולד בשנת תקכ"ה לפ"ק בעיר ראדישיץ, הוא היה האב"ד הראשון בעיר הנ"ל אחר פטירת דודו הרב הגאון"ק ר' זינדיל זצ"ל שהי' דומו"ץ שם לאחר איזה שנים שכבר התחיל להתנוצץ אורו בעולם" באו פרנסי העיר ושאר גדולי וחשובי עיר "ניישטאדט" עם כתב הרבנות בידם והפצירו בו שיקבל עליו את ההתמנות בתור אב"ד בעירם אשר נבחר ברצונם הטוב של כל בני העיר ויוכל שם לעבוד עבודתו הקדושה באין מפריע ובתוך רחבה" כי היא עיר גדולה מראדישיץ, אשר סבל אז שם דחקות ועני כידוע, שהשכירות היה מצער מאד, רק איזה זהובים לשבוע, ובניקל היה באותה שעה לפטור הלחץ מביתו אם היה ממלא בקשתם, אבל הוא הקדוש השיב להם שימתינו עוד איזה שבועות ואז ישיב להם תשובה ברורה, ונסע לא' מרבותיו הקדושים ושאל בעצת רבו הק' ואמר לו בזה"ל שב (על מקומך) ואל תעשה עדיף, ועוד יהל ויתפשט אורך מזו העיר, על פני תבל, ומאז הסיח דעתו מלעקור דירתו משם.

(נפלאות הסבא קדישא)

נגיד אחד שהיה לו מכה בראשו באמצע הקדקוד והיסורים היו גדולים מאוד, והרופאים אמרו שהוא בסכנה גדולה שיכולה ח"ו המכה להגיע למוח, ולא יכלו למצוא תרופה למכתו, ונסע להרבי ר' בער מראדושיץ זצ"ל, וכאשר ראה הרה"ק הנ"ל המכה, נטל מהתיבה שלו משחה (מאש) וסך המשחה על מטלית לבן ונקי והניח על ראשו במקום המכה וכרכו במשיחה שלא יזוז מן המכה, ויצוהו שיניח על הראש מעל"ע שלם ואח"כ יבוא אליו, ואחר מעל"ע כאשר בא אליו נטל הרה"ק המטלית מעל ראשו וראה שנעשה קרום על המכה, והיה אז אצלו הרה"ק ר' נתן דוד משידלובצא זצ"ל, והראה לו את הקרום ואמר לו כמדומה לי שכבר נתרפא ואין צריך יותר, אך הנה החולה הפציר בו שיתן על המקום המכה עוד פ"א מטלית כזה, וכך עשה. וצוהו שיבוא אליו לאחר מעל"ע, וכשבא אח"כ נטל הרבי המטלית וראה שנתרפא לגמרי ולא היה בו שום רושם מהמכה, ואז ביקש ממנו הרה"ק ר' נתן דוד זצ"ל שיתן לו חתיכה של מאש כזו יען שיועיל לרפואה למכה, השיב לו הרה"ק מראדושיץ: הנה בהמשחה הזו לא נמצא שום תערובת, רק עשיתי זאת מהתפוח אשר

הרה"ק רבי ישכר בער ברוך זי"ע, ה"סבא הקדוש" מראדושיץ, נולד לאביו רבי יצחק בן רבי ישכר בער, רבי יצחק היה איש פשוט "איש תם וישר וירא ה" אמו מרת מרים אשת רבי יצחק, היתה מבית גדולים. אחיה רבי זונדל שימש כדיין ומורה צדק בראדושיץ, עיירה קטנה ליד פשעדבורז' העתיקה. רבי זונדל היה מראשוני הרבנים בפולין שדבקו בחסידות ונחשב כאחד ממכובדי תלמידיו של הרבי רבי אלימלך מליז'ענסק בעל "נעם אלימלך"

לפי המסופר, היה ר' יצחק, בימי בחרותו, שמשו של "המגיד הגדול" הרבי רבי דב בער ממעזריטש ר' יצחק הצטיין בהליכותיו הצנועות ובענותנותו. באותו זמן גודלה בבית "המגיד", נערה באה בשנים ושמה מרים בת רבי יהודה ליב, אם אמנם נערה באה בשנים ופשוטה היתה, הנה שם יצא לה כחכמנית וכטובת לב, מידות אשר למדה בבית אבותיה הגדולים ובבית משפחתה המפוארת. קרא ה"מגיד" לשמשו יצחק והציע לו להשתדך עם הנערה מרים.

סירב יצחק. אין ברצונו לשאת נערה פשוטה זו, "הלא אהיה ללעג" כך טען בפני רבו הקדוש. הפציר בו ה"מגיד", חזור והפצר וללא הועיל. קרא לו "המגיד" לחדרו והתבודד אתו, את אשר שח אתו אין איש יודע, אך זאת גילה יצחק: "המגיד" ביקשו לשאת את מרים והבטיחו כי יוולד לו בן, אשר יהיה גדול במדרגתו כמוהו, כ"מגיד" ממעזריטש, ושיאיר את העולם בחכמתו ויפליאו בקדושתו ובמופתיו. נאות ר' יצחק ונענה לרברי רבו הגדול. לקח את הנערה ותהי לו לאשה מזיווג זה של "המגיד הגדול", נולד בשנת תקכ"ה, עוד בחייו של "המגיד", ה"סבא הקדוש" רבי ישכר בער שנקרא כן על שם אביו.

(הסבא הקדוש)

בשנת תר"ג יום ו' עש"ק בהעלותך את הנרות, אחר צהרים י"ח סיון נצחו אראלים את המצוקים ונשבה ארון האלקים השמימה, והובל לקבורה ביום א' אחר ש"ק ונגנזו בעיר ראדישיץ, נשמתו הקדושה והטהורה בגנזי מדומים זכותו הק' יגן עלינו ועל כל ישראל, חבל על דאבדין ולא משתכחין:

(נפלאות הסבא קדישא)

אכלתי בראש השנה העבר שהמנהג הוא לאכול תפוח בדבש, ומהנשאר שחקתי ועשיתי הסם הזה.

(הרה"צ רבי יצחק שמולעוויטש זצ"ל אב"ד קרימלוב במכתבו הנדפס בס' "עטרת שלמה")

סיפר הקדוש מראדושיץ זי"ע מעשה: בכפרי אחד שבא על יוה"כ העירה, וראה שביהכנ"ס מלא אנשים והם בוכים ומתפללים, ורצה ג"כ לבכות ולהתפלל ולא היה יכול כי ביתו היה מלא כל טוב ולא חסר לו מאומה, ונזכר כי יש לו בביתו קיבה שמינה ושכח להניחה במרתף ובוודאי תתקלקל, והתחיל לבכות על הקיבה, וכשהתחיל לבכות נתעורר לבו לשוב על חטאיו ובכה במשך כל יום הכפורים על תיקון נפשו.

(בינת ישראל, גראדזיסק)

שמעתי מש"ב אדמו"ר הרה"צ ר' אלימלך שליט"א מסוכעדנוב ששמע מחותנו אדמו"ר הרה"ק מרן ר' הילל זצ"ל מראדישיץ שסיפר לו פ"א מגודל עוצם חריפותו ובקיאותו של זקינו מרן הסבא קדישא מראדישיץ וז"ל ידוע לכל גודל עוצם חריפותו ובקיאותו בש"ס ופוסקים וכו' של הרה"ק המפורסם ר' ישעילי זצ"ל מפרשעדבארז, שהרה"ק מלובלין זי"ע אמר עליו "מיין שאנק ספרים" מ"מ הי' דרכו בקודש תמיד בעת לימודו בנגלה ובפרט בנסתר אירע הרבה פעמים, בעת למדו בזוה"ק כשהי' לו איזה דבר סתום עשה שם קמט לסימן, ובכל פעם בעת התראה עם מרן הסבא קדישא, לקח עמו הזוה"ק והראה לו כל הדברים הסתומים ממנו, ותירץ לו כל הדברים הקשים והסתומים בטו"ד.

(נפלאות הסב"ק)

הרה"ק רבי ישכר דוב מראדושיץ זי"ע נפל פעם למשכב, ובעת מחלתו שפך את לבו לפני יוצרו, ואמר: "רבש"ע, דרך העולם הוא שבעת שהאדם חולה מפשפש במעשיו וחוזר בתשובה (עי' ברכות ה.), אולם מה אעשה אני, אם אקבל על עצמי שלא אחטא עוד הלא גם עד היום לא חטאתי, ואם שאקיים מצוות בשלימות הרי גם עד עתה עשיתי ככל שהיה ביכלתי לעשות ויותר ממה שבכוחי לקיים איני יכול לעשות, ואלא אקבל עלי שכל מצוות ומעשים טובים שאעשה מהיום והלאה יהיו יותר נקיים מכל סיג ופגם ויהיו בלתי לה' לבדו, כי בדבר הזה אין שיעור כמה אדם יכול לזכך מעשיו".

(מפי ספרים וסופרים)

אמרו חז"ל עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות, ואמר הרה"ק ר' בער מראדושיץ זצלה"ה זי"ע, מה להם לצדיקים כ"כ עולמות, אך כל צדיק וצדיק מביא את כל אנ"ש אליו וצריך עבורם הרבה מקומות, עכדה"ק.

ופירוש דבריו: למשל בן מלך שהלך למרחקים ללמוד חכמות מנימוסי העולם, ונשאר בדרכו ערום בלי מזון ומחיה, והיה שם איזה חכמים שהכירו בו שהוא בן מלך, ונתנו לו כל הצטרכותו בכבוד גדול, וכאשר נסע לביתו שש המלך לקראתו ועשה משתה גדול לכל שריו להראות להם איך שכנו אהובו חכם בכל החכמות שבעולם, ואמר הבן מלך אך יערוב ויבושם מכל התענוגים אם לא יהיה עמי האנשים אשר ריחמו עלי בשעת דוחקי, ועל ידם באתי לכל השלימות הזה, ומיד קירב המלך לכל אוהביו לשמוח ג"כ אתו והושיבם באפריון אצל הבן מלך,

וכן ממש הוא אצל הצדיקים אשר באו לזה העולם לברר ולתקן את עניני העוה"ז ולהעלותם לשורם, וכאשר מסתלקים מן העולם ששים ושמחים לקראתם ומעלים אותם להיכלות גבוהים וקדושים, ואזי אותן הצדיקים מבקשים מהשי"ת, ואומרים אשר כל עבודתם שעבדו השי"ת בעוה"ז לא היה ע"י כוחם, כי אם ע"י אנ"ש שזה הלבישו וזה היה מפרנסו, ועי"ז היה להם השקט והמנוחה לעבודת השי"ת, ועי"ז נותן השי"ת רשות להעלות גם האנשים האלו למקומו והיכלו לגן עדן, ובשביל זה נותן להם ש"י עולמות.

(דברי בינה, ביאלא)

פעם אחת חלה מאוד הרה"צ הקדוש מראדושיץ זצלה"ה, ובעת חליו אמר: הדרך הוא שאדם מתודה בשעת חליו, אמנם מה אתודה, אם אומר שחטאתי, אדם שהוא במעמד כזה איר יוכל לומר שקר ובאמת לא חטאתי, ואם אומר שהייתי ממעט בעבודת השי"ת ואקבל עלי מהיום והלאה לעבוד השי"ת יותר בשקידה, זה ג"כ לא אוכל לומר, כי באמת כל מה שהיה בכוחי לעשות עשיתי,

רק זאת אוכל לקבל עלי מהיום והלאה, לעבוד השי"ת בדעת צלולה בלי שום פניה רק יותר בלתי לה' לבדו מחמת שזהו דבר שאין לו סוף לפי מה שאדם משיג בגדלות הבורא ית"ש שאין לו סוף, וכן אני מקבל עלי שאם יעזור לי השי"ת שאתרפא מחליי, אעבוד אותו ית' עבודה זכה וצלולה יותר בלתי לה' לבדו, וכן היה שנתרפא מחליו וחי עוד לערר עשרים שנה.

(עטרה לראש צדיק פאריסאוו)

פעם אחת הלכו ב' חסידים להסתופף בצל קדשו של כ"ק מרן זצלה"ה מראדשיץ, כנהוג בימים הקודמים שלא היה עוד מסילת הברזל (באהן) וראו שלא יבואו לחצרות קדשו בלילה זו כי החושך כסה פני הרקיע והלכו ללון אצל איש אחד מהכפר הסמוך לראדשיץ, ולא היה שם מים לרחוץ לנטילת ידיים שחרית, והלך אחד לבית המזיגה וקנה לעצמו צלוחית שכר ונטל בו ידיו, והשני אמר שהוא פטור כי אונס דרחמנא פטריה, ואח"כ כאשר באו בחצרות קדשו של כ"ק מרן זצלה"ה מראדשיץ לקבל ברכת השלום, תיכף נתן כ"ק מרן שלום לאיש שרחץ נט"י עם השכר, ולהשני אמר: צא טמא, מדוע לא עשית גם אתה כמוהו שקנה שכר ורחץ, ונבהלו ונשתוממו מאד מכח הרגשתו של מרן זצלה"ה זי"ע.

(אדמו"ר הרה"צ רבי שמחה בונם לעהרמאן מקראשנאוויץ זצ"ל, במכתבו הנדפס ב"נפלאות הסבא קדישא")

סיפר ר' מענדיל פירשטענבערג ז"ל מלודז, ששמע ממלמדו שהיה מחסידי קאצק ולאחר פטירת הרה"ק מרן מקאצק זצ"ל נסע אל רבינו זצ"ל (הרה"ק הרי"ם מגור זי"ע), ובעת שהיה מלמדו הנ"ל סמוך על שולחן חותנו ז"ל שהיה מחסידי ראדושיץ בעיר ווארשא, אירע פעם סכסוך ומריבה בינו ובין חמיו, והתערבו בני אדם לעשות שלום ביניהם ולא יכלו להשוותם בשום אופן, עד שהוכרח חמיו לילך עמו לרבינו זצ"ל שהיה דר אז בווארשא, והוא יתערב בדבר הזה להשוות ביניהם אז יבוא הדבר על מכונו.

בבוא חמיו לפני רבינו (הרה"ק הרי"ם מגור זי"ע), זצ"ל צוה להביא כסא עבירו וכבדו שישב, ובפרט בדברו עמו וראה שהוא מלא תורה וחסידות כבדהו מאד, ושאלו לאיזה צדיק נוסע ויענהו שהסתופף מקודם בצל קודשו של מרן הר"ר ישכר בער זצ"ל מראדושיץ ומעת פטירת הצדיק הנ"ל איננו נוסע עוד לשום צדיק,

וביקש ממנו רבינו (הרה"ק הרי"ם מגור זי"ע) זצ"ל שיספר לו הנוראות שראה אצלו, וסיפר לו ענינים נוראים אשר מאד התפלא עליהם רבינו זצ"ל, וכאשר הלך אמר לו רבינו זצ"ל בזה"ל, העולם סוברים שבין קאצק וראדושיץ היה איזה שנאה ומחלוקת, אבל יש להם טעות גדול, כי לא היה ביניהם שום שנאה רק זה החילוק, "בקאצק" היו מקרבים את לבן של ישראל לאביהם שבשמים, "ובראדושיץ" היו מקרבים את אביהם שבשמים לתוך לבם של ישראל.

(מאיר עיני הגולה)

הסבא קדישא מראדשיץ זצ"ל, בעת שהי' עוד צעיר לימים הי' דר בחמעלניק והי' אז בדחקות גדול כ"כ עד שלא הי' בביתו ככר לחם ר"ל, וידוע לכל דרכו בקודש שלא להתנצל לשום בן אדם ושלא לספר לשום נברא מגורל דחקותו מחמת גודל אמונתו ובטחונו בהש"י, שהכל הוא בהשגחה פרטיות,

עד שפ"א איסתייע מילתא בעש"ק לאחר הדלקת נרות, שאז דרכן של הנשים ללכת אל בית חברתה, ומרן הסבא קדישא זי"ע הי' אז בביהמ"ד, הלכה אשה אחת משכיניו לתוך ביתו אל הרבנית ומצאה שם מה שמצאה, ב' נרות קטנות דולקות, ומתוך קוטנם לא האירו יפה על הבית, ועל השלחן מצאה שהי' מונחים ב' גלוסקאות שחורות, ועל הכירה עמדה קדירה עם איזה תפוחי אדמה, השכינה הנ"ל עשתה עצמה כאלו לא ראתה כל הנ"ל כדי שלא לביישה, והיתה מדברת עם הרבנית בדברים שונים,

בתוך כך בא הסבא קדישא מביהמ"ד, כאשר פתח הדלת ואמר שבתא טבא תיכף נתמלא הבית כולו אורה, ופניו הי' בוער אז כאבוקה של אש, עד שלא יכלו להביט בו, האשה הנ"ל בראותה כל אלה נבהלה מאור מהמראה הלז, והלכה תיכף חוצה, הרבנית הלכה אחריה במרוצה, ואמרה לה בפקודת בעלה הקדוש, באזהרה יתירה לבל תספר לשום איש מכל אשר ראתה עיני,

האשה בראותה כל אלה הבינה כי לא איש פשוט הוא, רק איש אלקים נורא, ע"כ קבלה על עצמה לחוק שמהיום והלאה תשגיח עליהם בעינא פקחא, ובכ"פ שלחה בצנעה מעט טרף לביתו, וגם זאת הי' לה לחוק שעל כל שבת ושבת הביאה לו עוף לביתו,

לאח"ז כאשר הנהיל מרן הסבא קדישא זי"ע עדת קדשו בראדשיץ, אירע פע"א בעת ישבו על השלחן הטהור, בסעודת הרגל ותלמידיו הי' עוטרם לו מסביב, סיפר לפניהם את מצבו בעת דירתו בחמעלניק, שזמן רב סבל שם דחקות גדול עד שלא הי' לו על ככר לחם ר"ל עד שנתודע לשכנתו האשה הנ"ל מגודל דחקותו, וחמלה עליו, והביאה לו בכ"פ מעט טרף לביתו ועל כל שבת ושבת הביאה לו עוף, וכן על כל יו"ט ודרכי הי' להיות בכל רגל ורגל אצל מו"ר הקדושים זי"ע,

פ"א אירע לי מניעה שלא הי' ביכולתי להיות בחג השבועות אצל מו"ר הקדוש, והוכרחתי להכין לי על יו"ט בביתי, והאשה הנ"ל שלחה לי עוף על יו"ט, וזאת לא ידעה שכשם שלא הי' לי על העוף כך לא הי' לי על השחיטה הב' גראשין, מה אניד לכם, העוף לא נשחט על היו"ט מאין דמי השחיטה, כי לא יצאתי חוץ לגדרי,

ולא הגדתי לשום איש ממצבי, אבל עתה הרחיב ד' לנו, ולא חסר לנו מכ"ט.

(נפלאות הסב"ק)

על דחקותו של מרן הסבא קדישא טרם התגלותו ידוע, פ"א אירע שבאור לארבעה עשר בעת הגיע הזמן של בדיקת חמץ ובביתו לא נמצא אז אף חתיכת לחם עד שהוכרח לשאול משכינו ככר לחם לקיים בו מצות ביעור חמץ וגם המנהג של העשרה פתיתין ואגב זה סעדו לבם העטופים ברעב מכמה ימים עד שמעט הלחם לא נשאר בו עד בוקר, ויהי בביקר לאחר התפלה ובבית אין כל מה לאכל (וידוע דרכו שלא להגיד לשום איש חוץ מהג"ל שהוצרך לקיים מצות בדיקת חמץ) עד שעבר הזמן של אכילת חמץ, ויהי בשעה עשירית כאשר כבר קיימו הכ' שאור לא ימצא בבתיכם אבל להכ' בערב תאכלו מצות הי' רחוקים עדיין, כי לא הוכן עדיין על חג הפסח אף פחות משהו פרוטה וב"ב הי' רעבים מאד מאתמול כי מעט הלחם לא הספיק לכ"א רק כזית, ולא זו אף זו כי הי' מתאנחים על החג הממשמש ובא, ואין בבית אף כזית מצה, ועדיין הסתירו הדבר משכיניהם כמצות אביהם הקדוש אשר שם בד' כל מבטחו, והשעות עברו וגם חלפו ועיניהם כלות וצופות מאין יבא עזרם ועדיין לא הי' בביתם שום דבר על חג הפסח,

בשעה ג' אחר חצות היום באו שני אנשים (ממדינת אשכנז) במרכבה כבודה וישאלו לאנשי העיר באיזה מקום דר איש חסיד וי"ש שנוהר לאכל בכל ימי הפסח רק שמורה וגם נזהר מאוד אפי ממשוהו דמשהו, ויתמהו אנשי העיר על האנשים האלו ועל מבוקשם, ומחמת שהס"ק הי' עדיין אז נחבא אל הכלים והצנע מאוד הליכתו בקודש, לכך לא ידעו אנשי העיר מגודל צדקתו וקדושתו להראות עליו שהוא הוא, עד שמצאו שני נערים משכיניו שהי' דרים עמו בבית אחד והכירו בו קצת לאיש אמונים ותיכף הראו להם אל בית הסבא קדישא,

כבואם הביתה לא מצאו את הסבא קדישא רק אשתו הרבנית ושאלו אותה על בעלה איפה הוא וענתה להם כי הוא יושב ולומד בביהמ"ד, ושאלה אותם מה מבוקשם, ואמרו לה אנחנו ממקום רחוק ומד' מצעדי גבר כו' שמוכרחים להשאר בדרך בארץ אחרת ובביתנו אנו נזהרים בכל החומרות ורוצים אנו לערך את החג המצות הבע"ל כמו בביתנו, וכאשר שמענו על בעלכם כי הוא איש ירא וחרד לדבר הי' לכן ברצוננו להיות מחוגגי חג הפסח אצלו כי מסתמא נזהרים אצלו בכל החומרות כיאות לאיש כמוהו,

וענתה להם בלב נאנחה וברוח נשברה הנה אגיד לכם האמת כי עדיין לא הוכן אצלי מאומה על חג הפסח, והשיבו לה כי ע"ז אין לה לדאוג כלל, והראו לה דרך החלון מבחוץ עומד על המרכבה תיבה גדולה ותיכף הביאו התיבה הביתה ופתחו אותה והנה היא מלאה, מכל מלי דמיטב מצות יין טוב בשר ודגים וגם כל הירקות הנצרכים להסדר עם כל מיני מעדנים, וערכו את השלחן כשלחן שרים,

וכאשר הכינו הכל, והגיע זמן המנחה הלכו האורחים אל הביהמ"ד אשר בו הסבא קדישא, והתפללו שמה מנחה, וגם מערבית, לאחר התפלה נגשו האורחים אל מרן הסבא קדישא ויאמרו אליו, גיט יו"ט, ונתן להם שלום, ויספרו לו בזה"ל כאשר אנחנו מעיר רחוקה ממדינת אשכנז, ואירע לנו אונס שלא יכלנו להגיע לביתנו על חג הפסח, וכאשר בביתנו אנו זהירים וחרדים לדבר הי', ע"כ יכלנו להגיע לביתנו על חג הפסח, וכאשר בביתנו אנו זהירים וחרדים לדבר ד', ע"כ גם פה רוצים אנחנו לחוג אצל ירא וחרד לדבר ד', וכפי ששמענו על מר שהוא מהחרדים ע"כ רוצים אנו לחוג אצלכם, ויען הסבא קדישא ויאמר להם שבודאי מוסכם אני לדבר הזה אבל מה אעשה שלא הכנתי מאומה על החג, ויאמרו אליו אם לא יהיו לא נאכל.

והלכו עמו האורחים לביתו, ויהי כבא הסבא קדישא הביתה והבית מלא אורה ושמחה והשלחן ערוך ומסודר כשלחן המלכים נשתומם מאד ושאל להרבנית מה זאת, וענתה, האורחים הללו הביאו כל זה, ותיכף נתן שבח והודי' להשי"ת על הנסים האלו, וגם שמח עם האורחים מאור כי ראה שהמה ת"ח גדולים ויראי ד' וערכו עמו הסדר ברוב עוז וחדוה ועסקו עמו כל הלילה בספורי יצ"מ, וכן בליל השני, והאורחים ברכו לכולם, במוצי"ט לאחר הבדלה הלכו האורחים החוצה ונעלמו מהם,

לאחר איזה שעות כשראו שלא באו חזרה הלכו ובקשו אותם בכל העיר ולא מצאו אותם ולא ידעו מה לחשוב אבל ראו כי לא דבר ריק הוא, ויהי כבא חג השבועות והסבא קדישא, הי' אצל מרן הקדוש מלובלין זצ"ל, ושאלו הרבי על מצבו ויספר לו את אשר מצאו הנסים מהאורחים וגם מה שנעלמו ממנו פתאום במוצי"ט,

ויען הרבי ויאמר לו, היודע אתה מי הי' האורחים החשובים הללו, ה"ה מלאכי מעלה 'מיכאל' ו'גבריאל' אשריך וטוב חלקך ומעתה אפילתך יאיר לך, ויתרומם קרנך מהיום והלאה בעולם זי"ע, ועכ"א.

(נפלאות הסב"ק)

לאחר הסעודה קודם בהמ"ז, עלה מרן הסבא קדישא מראדשיץ, על השלחן והתחפש עצמו וישם מסוה על פניו, וגם הדביק על לבו בצד ימין נייר שמות קרוע מן והוא רחום דתחנון, ועל צדו השמאלית הדביק אטמא דבשרא, ושימח את העולם בבדחנותו, והרה"ק מלובלין התענג באמריו המתוקים המשמחים אלקים ואנשים,

באמצע אמרו קרא אליו הרבי מלובלין זי"ע בשמו, וניגש אליו הסבא קדישא, וישם רבינו הקדוש מלובלין זי"ע את ידו עליו ושאלו מה הלבשת עליך, וענה לו הסבא קדישא בדרך צחות על איזה צד הרבי שואל, וענהו הרבי מלובלין זי"ע בשחוק קל, והראה לו באצבע על הנייר שמות קרוע ואמר אליו על צד הזה אני שואל, וענה לו מרן הסבא קדישא, כמתאנח ואמר לו זה הוא והוא רחום הארוך והוא צועק על החסידים והלומדים שבזמננו שקורעין ממנו חתיכות חתיכות ומתחנן אליהם מאד בבקשה, עד מתי תקרעו אותי לגזרים ולמה נגרעתי מכל סדר התפלה לחתוך ממני חתיכות, וייטב הדברים מאד בעיני הרבי מלובלין זי"ע, כי באמרו זאת שבו הרבה אנשים על זה וקבלו על עצמם שלא להקיל עוד באמירת והוא רחום מהיום והלאה,

ויהי כאמרו עוד הבדחנות וכל המסובין שתו בצמא את דבריו הקדושים המלאים יראת שמים והרה"ק ר' ליפא הוצרך לילך החוצה מקודם החילו לומר הבדחנות, ובאשר בא בחזרה וראה שהסבא קדישא אמר בדחנות, הרע מאד בעיניו, וצעק עליו בזה"ל מה דובר הוא שם פטומי מילי בעלמא, הסבא קדישא בשמעו דברים אלו יצאו מפי אותו צדיק הרב ר' ליפא הנ"ל, אשתומם כשעה חדא והפסיק תיכף מלומר הבדחנות וכלימה כסתה פניו מגודל חולשת דעתו מהדיבורים האלו לעיני העדה הקדושה הזאת, וכי גם שראה שעם הדיבורים האלו לוקח ממנו המדריגות, ועמד שם על השלחן כמבוהל כי לא ידע איך לשית עצות בנפשו, ולהגיד שיחו לאיש שיוציאו ממצוקתו כי נכלם מאד להגיד לאיש זר מזה, ודברים כאלו לא הי יכול למסור רק לידיד נפשו מנוער אשר הורגל עמו, ולא מצא תיכף איש כזה שיוכל למסור לו הדברים כאשר עמד שם זמן מה, ולא מצא שום איש שיספר לו את אשר קרהו להוציאו ממצוקתו חזק א"ע וחגר עוז במתניו והחיל לומד עוד בדחנות ויהי בהחילו לומר הבדחנות שוב צעק עליו הרה"ק ר' ליפא בקול מה דובר הוא שם פטומי מילי ושטותים בעלמא, הפסיק תיכף הסבא קדישא מלומר הבדחנות ונבהל עוד יותר מקודם כי בזאת הפעם הרגיש שלוקח ממנו

שמעתי מדודי אדמו"ר הרה"צ ר' יוסף ברוך שליטא מלאדז, ששמע מאדמו"ר הרה"צ זצ"ל מפאקשיווניצא, הסבא קדישא מרן הרבי ר' ישכר בער זצ"ל מראדשיץ, בימי חורפו טרם התגלותו, נסע פעם אל הרה"ק ר' אליעזר ליפא זצ"ל מעיר חמעלניק בן הרה"ק ונורא הרבי ר' אלימלך מליזענסק זצ"ל לשמשו כדרכו בקודש לנסוע אל כל צדיקי דורו להכירם ולשמש אותם ולקחת מאתם איזה דרך בעבוהש"י,

כאשר הי' מרגלא בפיו הקדוש תמיד תיתי לי שזכיתי לשמש וליצוק מים ע"י מאה ועשרים תלמידי חכמים בעלי רוח הקודש זי"ע,

בהיותו שם בחמעלניק הי' שימושו באופן זה, שמדי יום ביומו קורם תפילת הרה"ק ר' ליפא הנ"ל, הלך מרן הסבא קדישא לחדרו ועישן לו הלילקא ציבעך שלו והלך לדרכו, והרה"ק ר' ליפא הנ"ל הי' קפדן מאד ודרכו הי' שאם לא עשה מי רצונו כראוי הקפיד על האיש הלז והקפדתו עשה רושם הרבה פעמים, והאנשים אשר הי' יודעים ומכירים אותו צדיק, הי' נזהרים מאד לבל יקפידו אותו שלא יכוו בגחלתו דאוריתא הוא דקא מרתחא לי, ובכל יום ויום הסבא קדישא מתהלך בבית הרה"ק ר' ליפא זי"ע, לעשות שימושו בקודש,

פ"א אירע שהסבא קדישא הי' מתאחר לבא אל בית הרב זצ"ל ולעשות לו שימושו, ויהי כבואו על מפתן בית הרב מחמעלניק זצ"ל הקציף עליו הרה"ק הנ"ל, ואמר אליו מדוע אחרת מבוא אלי לעת הקבוע לך בבוקר השכם, ועתה הי' טוב לך לשבת עוד בביתך, הסבא קדישא מרן ר' ישכר בער זצ"ל, כבר התחיל אורו להתנוצץ ולעבוד עבודת הקודש ולהתנהג בקדושה ובפרישות יתירה כאחד הגדולים אז, רק הסתיר מעשיו והתנהגותו בקודש בכל יכלתו, בשמעו ההקפדה שהקפיד עליו הרה"ק הנ"ל, וידע בלבו כי לו אין שום אשם בדבר, ענה לו בתמימות שגם הוא הי' צריך לעשן לו הלילקא שלו, קודם תפלתו, ולזאת התאחר לבא אליו בזמן הקבוע לו,

הרה"ק ר' ליפא זצ"ל, בשמעו דברים כאלה יצא מפי הסבא קדישא נתמלא רוגז עליו עוד יותר מבראשונה, על שהרהיב עוז בנפשו לענות לו כאלה, ושלחו מעל פניו, והסבא קדישא פנה ונסע לכיתו לשלום,

לימים אירע שהרה"ק מרן החוזה מלובלין זצ"ל, עשה נשואין לאחד מבניו, והי' על החתונה הזאת רוב צדיקי דורו, ובתוכם הני תרי אלי רברבי בדחי דמלכא, הסבא קדישא מרן ר' ישכר בער מראדשיץ זצ"ל, והרה"ק מרן ר' נפתלי מראפשיץ זצ"ל, וגם הרה"ק מרן ר' אליעזר ליפא מחמעלניק זצ"ל הנ"ל, ויהי בעת השלחן

לשמח לבות בני ישראל בשמחה של מצוה, ומעתה אין לך לפחוד משום נברא ב"ה, ואין לך לבוש בעוה"ז ובעוה"ב, מאחד שעדה קדושה ויקרה כזו העידו עליך באופן זה, אין שום איש יוכל להרע לך מעתה (עוד), ואשריך וטוב חלקך שעדה קדושה ויקרה העידו עליך כזה,

לאחר שאמר אליו הדיבורים האלו, הרגיש בעצמו שנעשה ברי' חדשה ועלה על השלחן והתחיל לשמח העולם ביתר שאת, והרה"ק ר' ליפא הנ"ל בראותו כל אלה הלך מעל השלחן מחולשת דעתו, ולאחר בהמ"ז כאשר הלכו המסובין לביתם נגש הרה"ק מרן ר' ישכר בער מראדישיץ זצ"ל אל הרה"ק מרן ר' נפתלי מראפשיץ זצ"ל, והלכו ביחד אל האכסניא, וסיפר לו הסבא קדישא ואמר אליו, תדע ידידי בבואך אלי אז, החייתני ממש, ומיום הולדי עד עתה לא הייתי עוד במצוקה כזאת וכל המאורעות והרפתקאות דעדו עלי מיום הולדי כאין נחשבי נגד השעה הזאת כי כל עבודתי שעבדתי עד הנה בכל כחי ומאמצי נפשי הי' אז בסכנה גדולה, ובושתי מאד ולא הרהבתי עוז מלהגיד מזה למור' הרה"ק מלובלין זי"ע, וזאת הי' בעוזרי כי נזכרתי דברי מור' הרה"ק מלובלין שאמר פ"א שאצל אוהב נאמן יוכל להושע כמו אצל רבו, וסיים בזה"ל אפגעיהטען זאל מי ווערין פין א הקפדה פון אצדיק, מען קען זיך ניש אוסקויפן פון זיין, ולאחר זה המעשה נתפייס הרה"ק ר' ליפא זצ"ל, ונעשה אח"כ לאוהב נאמן.

(נפלאות הסב"ק)

הסבא קדישא מראדישיץ זי"ע, בעת שהי' עוד רך בשנים כתת רגליו אל צדיקי הדור כדרכו בקודש מלובלין, לקאזניץ, ומקאזניץ לפרשיסחא, וכהנה, וכידוע הי' אז הסבא קדישא עני מדוכא ר"ל, ולזה לא הי' ביכלתו ליסע על עגלה והי' מוכרח להלך רגלי כל הדרך,

פ"א אירע בעת הליכתו לקאזניץ נתייגע מאד מרוב הליכתו עד שלא נשאו רגליו אותו ואפס כוחו עד שלא הי' בו כח ללכת הלאה, וישב א"ע באמצע הדרך להנפש עצמו מטורח הליכתו ויהי כאשר ישב שם זמן מה, נסע דרך שם עגלה א' עם חולה אנוש מאד ר"ל, ואצל העגלה הלכו קרובי החולה, אשר נסעו עם החולה הנ"ל לראדום אל הפראפעסאר הגדול ולא השיגו הפראפעסער בביתו, ומחמת שלא יכלו להמתין עם החולה בראדום החזירוהו לביתו ומגודל חולשת והיסורים שסבל החולה ר"ל, לא יכלו לשבת על

כל המדריגות. ומאד נחלשה דעתו אז מהדיבורים האלו ועלמא דחיקא לי' טובא, ולא ידע לשית עצות בנפשו, והלך אנה ואנה על השלחן, וחיפש היטב אוהב אחד להשיח לפניו דאגתו ומרירות לבו וחולשת דעתו אשר גברה עליו מאד, ולא מצא תיכף איש כזה שיוכל להתנצל לפניו ושיוכל להוציאו ממצוקתו, והביט עוד הפעם סביב הבית וחיפש היטב עד שמצא את שאהבה נפשו ידיו מנוער הרה"ק המפורסם וכו' מרן ר' נפתלי מראפשיץ זצ"ל,

בראותו את הרה"ק מראפשיץ אין לשער גודל שמחתו, ואחז אותו בידיו ואמר אליו אותך בקשתי, ומי יודע מה הי' עמי אם לא מצאתי אותך עתה, ויספר לו את אשר קרהו פה בעד איזה רגעים ואיננו יודע איך לשית עצות בנפשו ועלמא דחיקא לי' טובא, ע"כ ידיד נפשי תן לי עצה בזה, כי לב יודע מרת נפשו, ואתה הנך יודע היטב כל היגיעות והטרחות שיגעתי וטרחתי ועבדתי בעבודת השי"ת וכל התלאות ודחקות שסבלתי עבור "יודישקייט" ועתה יחפוץ לקחת ממני,

בשמעו זאת הרה"ק הראפשיץ, הכה על כתפו בדרך חיבה וענה ואמר אליו "בעריל" אל תדאג מאומה אם אני פה יהי' הכל על נכון בעזהש"י ולא יאונה לך כל און, והרה"ק מראפשיץ התחפש תיכף וישם על פניו מסוה, ועלה על השלחן לומד בדחנות כדרך הבודחנים והתחיל למנות שבחם של המסובין שם ואמר בזה"ל הנה מסובים פה עדה יקרה מפז ומפנינים יקרה צדיקים חסידים קדושי ארץ שרפים בעלי רוח הקודש, ועתה אבקשה נא אחת מכם שתענהו נא לי מה שאני שואל מכם, וענה ואמר בקול רם "אמרו האמת' האם נמצא איש אשר טרח יעמל ויגע הרבה בכל מיני יגיעות בעבודת הש"י כמי ר' בעריל שלנו מימות רבינו הבעש"ט זצ"ל (בל"א: אמענטש וואס זאל האבין אזויא פיל געהאריוויט אין פערשווארצט זיך אויף יודשקייט) וענו ואמרו כולם בפה אחד, אמת לא נמצא כזה אשר עמל ויגע בכל מיני יגיעות בעבוהש"י כמו ר' בעריל שלנו מימי הבעש"ט זי"ע.

ושוב אמר בפעם השני "אמרו האמת" הנמצא איש אשר עינה וסיגף עצמי בתעניות וסיגופים וכיתת רגליו לצדיקי דורו במס"ג כמו ר' בעריל שלנו מימות הבעש"ט עד היום וענו כולם ואמרו אמת לא נמצא איש אשר עינה א"ע ועבד במס"ג כזה מימי הבעש"ט, ושוב אמר אמרו האמת אם ר' בעריל שלנו הוא ירא שמים מרבים וענו כולם ואמרו "אמת" ר' בעריל שלנו הוא ירא שמים וירא חטא מרבים באמת לאמתו, אז ירד הרה"ק מראפשיץ זי"ע מעל השלחן ואמר אליו: עתה אם התחלת במצוה לך אמור להם וגמור עבודתך

העגלה שלא יכאבו אותי, כי הי' נפוח מכף רגלו ועד קדקדו והלכו רגלי ליד העגלה כל אותו הדרך, וכאשר ראה הסבא קדישא זי"ע, את העגלה נוסע דרך שם הלך במהירות אל העגלה, לבקש על נפשו שיחוסו עליו ויעשו לו הטובה הזאת, שיניחו לו לנסוע על העגלה, וסיפר להם כי זה כמה שבועות שהרחיק מביתו, והלך רגלי כל אותו הדרך ועתה אפס כחו ויעף רגליו מרוב הליכתו ובכה לפניהם שירחמו עליו ויקחהו אתם לקאזניץ,

ויהי כמצחק בעיניהם, בשמעם הדיבורים האלה, כי הם בעצמם היו מוכרחים ללכת רגלי כל אותו הדרך שלא להכאיב להחולה, וביקש מהם עוד הפעם בדמעות שירחמו עליו ושיניחו לו עכ"פ לישוב בקצה העגלה מחמת שאפס כחו עד שאין בו כח עוד להציג רגליו ארצה, אז נכמרו רחמם עליו, והניחו לו לישוב בקצה העגלה,

בעת נסעו דיבר הסבא קדישא אל החולה ושאל לו, מה כואב לך וענה לו, שכל גופו, ומשש בידיו הקדושים על גופו ושאלו בזה המקום תכאב לך, וענה לו החולה לא כי בכל מקום שמשש בידיו הקדושים נתרפא תיכף, וכאשר נתרפא קצת באיזה מקומות התחיל החולה לזוז בגופו ובאיבריו והאנשים בראותם שהחולה הזיז מעט ממקומו, גערו בו שאל יסתכן בעצמו מחמת שהרופאים מביתו, הזהירו שישכב בהשקט שאל יזיז עם אבר,

והחולה ענה להם שהרגיש קצת הטבה בעצמו, אבל קרוביו הלעיגו ממנו, ואמרו הלואי שייטב לו עכ"פ לאחר כמה שבועות מהחולי המסוכנת הלז, והזהירו לו שאל יסתכן בעצמו לזוז ממקומו, וכשנסעו הלאה משש עוד בידיו הקדושים ושאלו עוד באיזה מקום תכאב לך עתה, ובכל מקום שמשש בידיו נתרפא, והתחיל לישוב א"ע, האנשים גערו בו יותר, עד שמשש כל גופו ונתרפא בכל גופו כאחד האדם, וישב א"ע ואמר אליהם כי יש לו חולשת הלב ורוצה לאכול ממאכלם, האנשים ראו כי כנים דבריו והי' מאד לפלא בעיניהם, ואמרו ביניהם, לא דבר ריק הוא זה מה שהעולם אומרין שעם הרופא הגדול הולך המלאך 'רפאל' כי לא זה בלבד רק כל מי שהולך לבית הרופא הגדול אפי' אם לא ישיג הדופא בביתו ג"כ די,

והסבא קדישא שמע כל זאת ועשה עצמו כאילו לא ידע, לאח"ז בעת שנתגלה מרן הסבא קדישא בעולם הורגל לספר זאת לפני תלמידיו הקדושים ובכל עת ספרו זאת נאנח ואמר עד היכן גדלה שטותם וחוסר אמונה ועד היכן טחו עיניהם מראות, כי החולה ראה בעינים פקוחות מאין שהי' לו הטבה, וגם הם ראו כי

בטרם עלותי על העגלה הי' החולה מסוכן, ולאח"כ הוטב לו בכ"פ יותר עד שנעשה בריא כאחד האדם ומה הי' איכפת להם אם תלו הישועה בהש"י שהש"י ריפא אותו בזכות זה שקבלו "בעריל בטלן" על העגלה, ובעריל פעל אצל הש"י שיתרפא, אבל זאת לא עלתה על דעתם רק רופא פושעי ישראל אף שלא הי' בביתו, פעל כל זאת.

(נפלאות הסב"ק)

הסבא קדישא מראדישיץ זי"ע, בימי נעוריו בעת שהי' סמוך על שלחן חותנו, נסע פ"א אל הוריו לקיים כיבוד אב ואם ומחמת שהי' הדרך חשש סכנת לסטים, והי' ירא ליסע יחידי לזה לקח עמו בצוותא חדא את קרובו החסיד ר' איטשע לאפאשנער ע"ה ועוד איש אחד וביקש מהם מאד שלא ילכו מהעגלה באמצע הדרך שלא ישאד יחידי וכאשר נסעו יחדו מהעיר בבוקר והרחיקו מהעיר כמו ב' פרסאות, באמצע הדרך פתאום נתקדרו השמים בעבים ונעשה חושך בחשכת לילה ממש שלא ראו איש את חברו ותיכף ירד בזעף זרם מטר עם ברד וכל חתיכת ברד הי' גדול כעדשה, והי' ממש סכנת נפשות, ובעת שהתחיל למטור ירד הסבא קדישא מהעגלה והרחיק משם אל דרך אחד ושהה שם זמן רב, והמתינו עליו שעה ושתיים ולא בא, וימס לבב האנשים ההם אשר נסעו עמו מגודל הפחד מהזרם מטר שירד פתאום ומהחשיכה הנוראה ומהרעש שהי' אז כמו שבאו הרבה אנשי חיל, והבינו שלא דבר ריק הוא דבר זה, וע"ז שהוכרחו להמתין עליו בחרדה זמן רב כזה ולא ידעו איפה הוא לבקש אותו מחמת החשיכה הנוראה אשר שרר אז, והוכרחו להמתין לערך ה' שעות עד שנטהרו השמים מהעבים והתחיל שוב השמש לזרוח כמקודם, כאשר השמש התחיל לזרוח תיכף בא הסבא קדישא זי"ע בחפזון, ופניו נתחווירו מאד מגודל החולשה ולא יכול לדבר מאומה רק בידו הראה על פיו, ועשה הא הא, שימהרו ליתן לו דבר מה להחיות נפשו ויותר לא הי' בו כח להראות מגודל חולשתו, ונתנו לו תיכף מעט יי"ש וחתיתת לעקיך להשיב נפשו ורחצו אותו היטב עם יי"ש עד שהוטב לו, לאחר שהוטב לו ביקשו ממנו שיספר להם מה הגיעו על ככה ומה ששהה שם זמן רב כזה, ולא רצה מתחילה לספר להם עד שהפצירו בו מאד שיספר להם,

ואמר להם אספר לכם, רק בתנאי זאת שתבטיחי לי שלא לגלות זאת לשום בן אדם עד שאתן לכם רשות, כי אם חלילה שיספר מי מזה קודם בנפשו הוא,

שמעתי מש"ב אדמו"ר הגאון"צ כו' מרן ר' חיים אשר שליט"א מראדאשיץ איך שהסבא קדישא מראדאשיץ בימי חורפו בעת שהי' דר בחמעלניק וסבל אז דחקות גדול ר"ל, כידוע, ומחמת שהליכתו בקודש הי' בהצנע ע"כ לא הכירו אותו אנשי מקומו לאיש קדוש רק החזיקוהו לאיש פשוט ובטלן,

ובכל יום הי' דרכו להשכים ולהתהלך מחוץ לעיר אל הנהר לטבול שמה, פ"א בעת הליכתו לטבול כדרכו פגע בדרך ערל קטן אין בו דעת להבחין, ובידו כלי עם דינרי זהב והיקש עם הכלי ונגש אליו הערל, ואמר לו בזה"ל יהודי תקנה זאת, ושאלו הסבא קדישא כמה אתה רוצה בעד זה, והשיב לו הקטן בעד י' גדולים אמכור לך והשווה עמו על ה' גדולים אשר הי' אז כל רכושו וקנה המציאה הלז ושמח עם הקני' הזאת אשר הי' יכול להתעשר אז מזה עד דורי דורות,

אבל בתוך כך התיישב בדעתו ואמר אל עצמו "בעריל בעריל" הבעל דבר השיגוך מעתה אינך צריך להתפלל וללמוד עוד, רק תהי' טרוד בכספך, וחשב זמן מה, מה לעשות עם הדינרי זהב הנ"ל. ולבו ובטחונו החזק בהשי"ת מנעו מלקיימן אצלו, ורצה ג"כ שלא יזכה ערל אחר בהכסף וגם שלא ירגיש שום איש ממנו איך שכבר קנה והתחרט בו, ע"כ קרא את הערל הנ"ל אליו וא"ל שהוא צריך לה' גדולים הנ"ל ויעץ לו שילך ליהודי א' שדר בשוק פלוני והוא יקנה אותה בבירור, והלך הערל הנ"ל אל היהודי הלז אשר הי' עני מדוכא ר"ל וקנה המציאה הלז ונתעשר מזה הוא ובניו וכמה דורות עד היום המה עשירים מדינרי זהב הנ"ל.

(הקורא דע וראה האיך גדלה הנסיון אצלו בעת הזאת שהי' יכול להתעשר מזה בניקל ובהיתר גמור בלי שום חשש, ועכ"ז מיראה שלא יזיק לו הכסף לעבודת השי"ת משך ידיו מזה, מי יתן שנזכה לקצה המדריגה הלז).

דרכו בקודש של מרן הסבא קדישא מראדאשיץ זי"ע, טרם התגלותו לכתת רגליו הקדושים אל צדיקי הדור זי"ע שהי' דבוק בהם ולבלות רוב משך השנה אצלם לקיים בכל מאודו ונפשו הכ' ובו תדבק, ומעט הי' שבתו בביתו,

פ"א בעת הליכתו לקבל פני רבו הקדוש מלובלין זי"ע, אפס כספו המעט שלקח עמו, בדרך, וגם צדה לא הי' לו, ועברו כמה ימים שלא טעם שום דבר מאכל, כי דרכו בקודש שלא להתנצל ולהגיד לשום איש ממצבו רק הי' מקבל באהבה, אפי' בדבר שהי' נוגע לסכנת נפשות ממש ר"ל, מגודל אמונתו ובטחונו בהשי" שהכל הוא בהשגחה פרטיות כידוע,

והבטיחו לו בשבועה שלא יגלו זאת לשום ב"א, ויספר להם בזה"ל כאשר ירדתי מהעגלה באו אלי כמה אלפים נשמות והקיפו אותי והפילו עלי ואמרו אלי שהמתינו עלי זמן רב, והפצירו בי מאד שאעשה להם טובה בלי שום טו"מ, ולא יניחו לי לילך בחזרה עד שאתקן אותם כי די ודי שהי' נודדים ומטולטלים בעולם עד היום, וגדלה צעקתם עד לב השמים, והזרם מטר וחושך וברד הם הביאו, והרעש הנורא הם עשו, עד שנאלצתי לעשות להם טובה ולתת תיקון לנפשותם עד שתקנתי כל אלה, אז תכבד עלי העבודה יותר מדאי עד שנחלשתי מגודל קושי העבודה הבלתי אנושי הזאת לתת לכל אחד ואחד תיקונים, ואם לא נתתם לי תיכף אז דבר להשיב את נפשי מי יודע מה הי' עמי, ולאח"ז בעת שהנחיל הסבא קדישא עדת ישורון קדשו בעיר ראדישיץ אז התיר להם לספר המעשה הלז, (שמעתי מאיש נאמן).

(נפלאות הסב"ק)

שמעתי מהרה"צ ר' אליעזר שמואל שליט"א מטאמשוב הסבא קדישא טרם התגלותו בימי חורפו הי' פעם בכפר סיסיענקא בימות החורף, ולא הי' שמה מקוה לטבול בו רק נהר אחד אשר היי נקרש מגודל הקור שהי' אז והלך הסבא קדישא שמה לטבול ותבר גזיזי דברדא וירד לתוך הנהר, כאשר טבל ועמד תחת המים ורצה להגבי' את עצמו אבל לא יכול בשום אופן כי לא מצא את החור שירד בו עד שבא לידי סכנה ר"ל, והתחיל לטבוע,

בתוד כך עבר איכר אחד וראה שיהודי אחד טובע במים והי' בידו חנית והכה בחניתו לתוך הכפור ועי"ז ניצל ועלה מן המים. בעלותו מן המים אירע ונגע ביד הערל, וקפץ שוב לתוך המים וטבל שנית, לאחר איזה שנים בעת שנתפרסם שמו של הסבא קדישא בעולם ואירע פ"א שהסבא קדישא עבר דרך כפר הנ"ל, והכיר את הערל הנ"ל שהציל אותו אז ממעמקי המים, וקרא הסבא קדישא עליו וישאלהו אם הכיר אותו ולא הכירו עד שהזכיר לו המעשה שהוא הוא אשר הציל אותו מהנהר שבכפר הלז הנ"ל, ואמר האיכר לאשתו התזכור מה שאמרת לך אז שזה היהודי יהי' "ראבין" ואמרה הן,

ונתן לו הסבא קדישא איזה מטבעות להצלחה וברכו באריכות ימים ושנים ואהני לי' להאי נכרי שהאריך ימים הרבה אח"כ.

(נפלאות הסב"ק)

כנ"ל, וכן שאל לרביעי וחמישי וכל אחד הפליג בשבחו יותר מחבירו, ככלותם לחוות דעתם בהשגת רבם הקדוש ושבחו, ענה הסבא קדישא זי"ע ואמר להם, תאמינו לי אחים יקרים, אם לא הייתי עדיין במדריגה יותר גבוה ולא הי' בי יותר רק כפי השערת והשגת דעתכם הייתי קורע את עצמי כדג והי' טוב לי יותר שלא נבראתי עכלה"ק.

∞

שמעתי מדודי הרה"צ ר' בנימין שליט"א מפאביאניטץ, איך שפעם אחת בימי ילדותו בא לפני זקיניו אדמו"ר הרה"ק מרן ר' הילל זצ"ל מראדישיץ ורצה לשאלו שיאמר לו דרך כללי בעבודת הש"י, ומיד הרגיש בזה הרה"ק זי"ע וטרם שאל אמר לו בזה הלשון שמעתי מזקני מרן הסבא קדישא מראדישיץ

שפ"א שאל לרבו הרה"ק מלובלין זי"ע שיאמר לו דרך כללי בעבודת הש"י, והשיב לו זהו דבר שא"א לומר לחבירו באיזה דרך ילך, כי יש דרך לעבודת הש"י בתורה ויש בתפלה ויש באמירת תהלים ויש באכילה ויש בתענית ויש בגמילות חסדים וכיו"ב וכולם הם דרכים נכונים לעבודת הש"י, אך כל אחד צריך לראות לאיזה דרך לבו מושך, ובזה יעשה בכל כוחו, עכ"ל.

∞

שמעתי מהרה"ח ר' יוסף קאפעלוש נ"י. סיפר הסבא קדישא מראדישיץ זי"ע, שבילדותו בעת שהי' אצל הרה"ק רשכבה"ג מרן הרבי ר' אלימלך מליזענסק זצ"ל, ועמד עם איזה חסידים מהחברייא קדישא שלו ומשיח עמהם לפני בית הרה"ק הנ"ל, ובתו"כ ראו אנשים גבוה קומה מאד שהלכו במהירות אל בית מרן הרה"ק מליזענסק ובהגיעם אל פתח חדרו כפפו קומתם והלכו לחיכי, והרה"ק סגר הדלת ופניהם לא ראינו רק אחוריהם, וחכינו בחוץ עד צאתם כדי להכיר האנשים ההם אבל מה נשתוממו מזה שבעת צאתם מחדר הרה"ק שוב לא הספקנו בעינינו לראותם על פניהם רק אחוריהם ותיכף נעלמו מעינינו, אז הבננו כי לא דבר ריק הוא, והוסכם בינינו לשאל את פי מרן הקדוש זי"ע, והלכו החסידים הזקנים בינינו ושאלו למרן הרה"ק זי"ע מזה,

והשיב להם הרה"ק זי"ע בזה"ל כאשר ראיתי שרוב העולם אינם מכוונים בתפלתם כיאות מקוטן השגתם ומגודל טרדת הזמן וטרדת וקושי הפרנסה אינם יכולים לכוון דעתם בכל התפלה, עלה על דעתי לתקן נוסחא חדשה וקצרה שיהי' שוה לכל נפש, והרגישו

ויהי באמצע הדרך בעת שגדלה עליו חולשת הלב מאד, מצא אזור עור ובו כיס עם מעות הרבה, עת מצאו הי' נבוך ברעיונותיו ולא ידע מה לעשות עם המציאה הלז, כי הי' יכול לפטור הלחץ זו הדחק מביתו כרגע, וחשב זמן מה אם לקחת הכסף אם לא, עד שגמר בדעתו ליקח מהכסף הנ"ל רק כדי מזון סעודה אחת להחיות נפשו אשר הי' תלוי' אז בחוט השערה ולא יותר,

והכיס עם המעות הנשאר השליך תיכף בחזרה, כי ירא הי' לקחת הכסף שלא ירים לבבו מזה כמאמר הכ' ורם לבבך ושכחת ותלה בטחונו החזק בהש"י שלא יעזבוהו הלאה, (עיין בתד"א זוטא פרק ה').

∞

פ"א הראה היהודי הקדוש זצ"ל, לתלמידיו להסבא קדישא זי"ע, [וזה הי' טרם התגלותו] בעת שאמר אז "תהלים" ודרכו הי' לומר בהתלהבות עצום (בחדר הקודם לחדרו), ואמר אליהם הביטו, וראו, התהלים שלו גדול וחשוב לפני הקב"ה כמו התורה של כלנו, והי' אז שם הרה"צ ר' שמשון מזוואלין זצ"ל, וסיפר הרה"צ ר' שמשון הנ"ל הדברים לפני הסבא קדישא מראדישיץ זי"ע איך שרבו היהודי הק' הפליג מאד בשבח אמירת התהלים שלו, ופנה הסבא קדישא ממנו,

לאח"ז בעת שהנהיל הסבא קדישא זצלה"ה עדת קדשו בראדישיץ אירע שהרה"ק ר' שמשון מזוואלין זצ"ל הי' אצלו בראדישיץ, ולא הניחו הסבא קדישא לכנוס אליו זמן מה. לאח"ז בעת בואו פנימה, אמר אליו הסבא קדישא זי"ע, הטעם שלא הניחו לכנוס אליו, כי בעת היותו עמו אצל רבו היהודי הק' זצ"ל, וסיפר אז לפניו, הדברים שאמר עליו רבו זצ"ל, הוכרחתי לעבוד עמי עבודה קשה זמן רב שלא אתפעל כלל חלילה, מהדברים האלו, שלא אבא לידי התנשאות ח"ו (שמעתי מאיש נאמן).

∞

שמעתי מדודי אדמו"ר הרה"צ כו' מרן ר' בנימין שליט"א מראדישיץ ששמע מזקיניו אדמו"ר הרה"ק כו' מרן ר' הלל מראדישיץ זצ"ל,

פ"א פתח מרן הסבא קדישא מראדאשיץ זי"ע את פי קדשו לתלמידיו הקדושים ושאל מהם שיאמרו לו מהותו איש איש כפי חלקו שהוא מבין ומשיג את דרכי רבו, ויען הראשון ויאמר שהוא צדיק הדור ושאלו הסבא קדישא בתמהון ויותר לא, ושאל תיכף להשני ואמר לו שהוא גאון וצדיק אמתי ושאלו כנ"ל, ושאל השלישי וענה לו שהוא קדוש עליון ושאלו בתמהון

מקרבך, דאם עובדים את השי"ת ככתוב בתורה אז בירך השי"ת את הלחם ואת המים שלו, שיהי ביכלתם לרפאות עי"ז לכל מיני חולאים שבעולם, עכלה"ק:

שמעתי מאיש נאמן בעת שנתפרסם שמו של הסבא קדישא מראדישיץ זי"ע בעולם הי' באים אליו הרבה אנשים ממקומות רחוקות ועי"ז הוכרחו להמתין שמה זמן רב עד שיכלו לכנוס בקודש פנימה, וכמה פעמים אירע שלא הכניס אצלו שום איש מטעם הכמוס אתו, פעם אירע בעת שהבאים הי' רבים מאד, התגנבו שם איזה אנשים בבוקר אל חדר הסבא קדישא בעת פטרו האנשים אשר הי' שמה מכבר, דרך חדר הרבנית ע"ה, כאשר ראה אותם הסבא קדישא שאל אותם, בחפזון האם לא הערתם את הרבנית משנתה, וענו לו, לא הערנו אותה כי הלכנו בנחת, ויען הס"ק ויאמר אליהם אל יפלא בעיניכם מדוע חסתי באופן כזה ואני מקפיד שלא יצערו אותה כחוט השערה, שמעו ואספרה לכם, בנעורי בעת שהייתי כמו שנה אחר הנשואין וחותרני לא הי' ביכלתו להחזיק אותנו, והוכרחתי לקחת לי איזה מסחר שארויח בזה על פרנסתי וקניתי איזה דבר והלכתי עם סחורתי למכור מכפר לכפר או לעיירות הסמוכות והרוחתי בכל יום כדי פרנסתי מזה, וזנתי לב"ב באופן זה זמן מה,

פ"א בעת הליכתי לרגלי מסחרי כפעם בפעם התישבתי בדעתי ואמרתי בלבי הזאת יהי' תכלית שלי שאבלה היום בזה, ובשביל זה באתי לעוה"ז שאעסוק כל היום במו"מ, ולא אחשוב מאומה על התכלית האמתית, ועלה על רעיוני הפ' 'כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו וכל הבת תחיון', כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו פי' שכל זכר הילוד יעסוק בתורה שנמשלה למים, וא"ת מה נאכל ע"ז אמר הכ' וכל הבת תחיון, שאשתו תעסוק במו"מ, והיא תפרנס את ב"ב, ואזי אעסוק בתורה ועבוהש"י, ע"ד שאמר הגמ' נשים במאי זכין וכו', והלכתי לביתי בלא פדיון,

ובבואי לביתי שאלה אותי הרבנית אם הבאתי לה מאומה על מזונות היום, ואמרתי לה מה שעלתה על רעיוני בעת הליכתי בדרך וכאשר שמעה זאת, קבלה עלי' באהבה כ"ז ולקחה תיכף להעבודה, והתחילה תיכף לסחור ולילך מכפר לכפר כאשר הלכתי אני, וכן עשתה זמן רב באמונה, ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה, וסיים הסבא קדישא, ועתה תבינו, עד כמה חייב אני לכבד אותה, כי יש לה חלק בתורה ועבודה שלי.

בזה האנשי כה"ג הקדושים זי"ע, ובאו הנה ובקשו מאתי שלא לעשות זאת לשנות אפי' תפלה אחת מנוסחתם, והתיעצתי עמם, ואמרו לי שאתקן תפלה קודם התפלה וזה יועיל בעזה"ש למי שאין ביכלתו לכוון בכוונות הראויות לכוון בכל התפלה, וזה הוא ה"יהי רצון קודם התפלה" שנדפס בסידורים מהרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע:

לפני התגלות מרן הסבא קדישא מראדישיץ הי' ביתו מעונה בדחוקות גדול פעם הציקתהו זו' הרבנית עד מתי נסכול חרפת רעב הלא אין בכחי לנתר את רגלי השיב לה מרן זצ"ל ומה לי עצה לעשות, אמרה היא עצתי כאשר נשמע שבעיר ווארשא יש אשה עשירה ושמה טעמירל והיא נותנת משרת פרנסה לכל האנשים תמימי דרך, והלא גם אתה איש תם וישר, תסע אלי' ותתן גם לך איזה משרה שממנה נוציא פרנסתנו, תשכים בבוקר ולאחר התפלה תשים לדרך פעמך,

הסכים לדברי' ובבוקר השכם עמד להתפלל וגמר תפלתו לפנות ערב כדרכו בקודש, צעקה ומה יהי' מזה הלא בלילה אין דרך לנסוע אין עצה כ"א ישאר הדבר על מחר ותעמוד להתפלל עוד במוקדם היותר, ואמר שבמכיון יהי' ניעור כל הלילה כדי שיוכל להתפלל בהשכמה יתירה וכן עשה אבל גמר תפלתו עוד באיחור מיום אתמול וכאשר התחילה עוד להתרעם, השיב לה הלא אמרת שטעמירל נותנת פרנסה לכל האנשים המהוגנים, ולא נשאר על השי"ת כ"א אנחנו שנינו, ואם טעמירל יכלה הי' לפרנס כמה וכמה אנשים הלא השי"ת מכה"מ ביכלתו לפרנס לשני אנשים כמונו והשתיק אותה בדברים האלו עד שהודית לדבריו הקדושים:

שמעתי מאדמו"ר הרה"צ כו' מרן ר' חיים אשר שליט"א מראדישיץ, דרכו של מרן הסבא קדישא מראדישיץ זי"ע לרפאות להחולאים הבאים אליו ברפואות שונות לזה נתן שיריים מפריסת המוציא שלו, ולזה ממי הבאר אשר הי' לו בבית נמשך ע"י שפופרת של קנה מהבאר אשר הי' סמוך לביתו ונתן לכל אחד מן החולאים זכוכית מים ומיד נתרפאו כל ששתה מהמים הלז ויהי זאת לנס ולמופת לעין כל,

ובראות הסבא קדישא זי"ע שאנ"ש תמהו ע"ז ענה ואמר להם הלא זהו מרומז בתוה"ק 'ועבדתם את ה' אלקיכם וברך את לחמך ואת מימך והסירותי מחלה

כמו ששמענו מאת הרה"ק מראדישיץ זצללה"ה שהי' מרגלא בפומי' המעשה מהרב הקדוש ר' חייקא המדורא זצלה"ה שעשה בעצמו כמה סיגופים להתענות משבת לשבת כמה פעמים, ואלף לילות הי' ניעור משנתו ללמוד כל הלילה ועב"ז לא נגמר תיקונו עד אשר בא להרב הקדוש מו"ה ר' דוב בער ממעזריטש זצללה"ה על שבת כידוע וכו' עיי"ש בס' הנ"ל בפ' בחקותי.

בכפר גור אצל זאלישיץ הי' דר שם איש אחד ושמו ר' ליב והכפר הנ"ל הי' שייך להפריץ הדר שמה והפריץ הלז הי' שונא ישראל מאד, והי' מעיק להיהודים הדריים אצלו, פעם אירע שם בכפר הנ"ל, בבוקר כאשר קם הפריץ משנתו והלך לטייל אצל הנהר שלו, ורצה לצוד דגים משם, והנה ראה ששטים שם בר אוזים הנ' (קאטשקיס) בתוך הנהר שלו, והכיר הפריץ שהעופות אינם שלו, ונתמלא עברה וירה בקשתו עד שהמית אותם, ועוד לא נשכך חמתו בזה, ושאל ודרש עליהם של מי הם העופות שהמית אותם עד שנתודע לו, שהי' של היהודי הדר אצלו ר' ליב הנ"ל, ושלח שליח אחריו שיבא תיכף אליו, ובדעתו הרשעה הי' ליסרו על שלא שמר הבר אוזים שלו, שלא ילכו לתוך הנהר שלו,

השליח הנ"ל ששלחו הפריץ הי' אוהבו וידידו של ר' ליב הנ"ל, והלך תיכף אל ר' ליב הנ"ל, וסיפר לו ששלחו הפריץ לאמר לו שיבא תיכף אליו אבל הוא יעץ לו שאל ילך אצלו בשו"א כי בדעתו להרע לו, ר' ליב הנ"ל בשמעו הדברים האלו, שם תיכף לדרך פעמיו, ונסע לראדישיץ אל מרן הסבא קדישא זי"ע זצ"ל, וסיפר לו כל הנ"ל, וצוהו הסבא קדישא להמתין שמה כמה ימים, ובאותן הימים אירע שם בראדישיץ שעשה אחד מאנשי העיר ברית מילה וכיבד למרן הסבא קדישא עם הסנדקאות, בעת שהלך מרן הסבא קדישא על הב"מ לקח עמו ר' ליב הנ"ל וצוהו שישימש אותו שמה בכל הסעודה, וכן עשה כאשר צוה לו מרן זצ"ל,

ויהי באמצע הסעודה קרא לו הסבא קדישא ואמר לו, תוכל ליסע לביתך לשלום, ויען ר' ליב ויאמר אל מרן הסבא קדישא איך אוכל ליסע, כי ירא אנכי שלא יהרגני, כי שמעתי משכיני אשר הי' פה, שמחפשינ אותי בכל יום בביתי,

האנשים שהי' על הסעודה גערו אותו בקול, ויאמרו אליו, הוי שוטה, אם הרבי צוה עדיין אתה ירא תסע מהר לביתך בלי פחד, ואל תוסיף לשאל עוד שטותים כאלה, האיש ר' ליב הנ"ל נסע תיכף לביתו, כאשר בא

בת הרה"ק ר' מנחם מענדיל זצללה"ה מקאצק לא הי' לה בנים ר"ל, פעם צוה לה אבי' שתסע לראדישיץ אל הסבא קדישא זי"ע, ושם תמצא מבוקשה וכן עשתה, וכאשר באה לראדישיץ לפני הרה"ק זי"ע, והציעה לפניו בקשתה, אמר אלי' הלא בת הרה"ק (מקאצק) אתם למה הוצרכתם לבא הנה, ואם באתם הנה מוכרחים אתם להאמין בי בתחלה ואח"כ תזכו לישועה,

וענתה ואמרה אל מרן הסבא קדישא זי"ע הלא בקריעת ים סוף כתיב בתחילה "ויושע" ואח"כ "ויאמינו", אנו למדין משם שלפעמים מוכרחין להביא הישועה בתחלה לבא עי"ז לאמונה, והוטב בעיני הסבא קדישא הדברים, ואמר אלי' א"כ הצדק אתה ותזכו לישועה בתחילה, וכן הוה שזכתה לבנים, ונסעה אח"כ כמה פעמים לראדישיץ, עכ"צ שלא תבא.

פ"א התנצל לפניו איש אחד מאנ"ש ת"ח וי"ש שהי' דר בכפר שאין לו שם עם מי להתרועע ולהתחבר מחמת שהי' דרים שמה יהודים מועטים ואנשים פשוטים מגושמים ע"ה,

ויען הסבא קדישא ויאמר אליו בתמהון איש אמונים כמוך אין לך עם מי להתחבר, אביי ורבא, לא חברים טובים המה, תתחבר עמם וילמדו אותך דרך חסידות (כמובא בירושלמי קידושין פ"א ה"ז, כל האומר שמועה משם אומרה יהא רואה בעצמו כאילו בעל השמועה עומד לפניו) :

כתב בס' שיחות חיים וז"ל פ"א בא לפני מרן הסבא קדישא מראדישיץ כפרי אחד וקובל על חתנו שהוא עוסק בתורה יומם ולילה ואינו עוסק בפרנסה ואמר הכפרי בזה"ל של גנאי "שטענדיג האלט עהר אין איין לעלין ער לעליט שטענדיג" ויאמר לו הסבא קדישא מראדישיץ זי"ע בזה"ל זעהסט דאך אז איך טיא אויך אזויא,

וענה לו הכפרי איהר זענט עפיס אנדערש, פאר פרנסה וועגין מעג מען אלצדינג טיען, אז נאנח מרן הסבא קדישא בשברון מתנים ואמר בזה"ל אוי אפשר טאקע, ובתוך כדי דבור התישב א"ע ואמר רבש"ע אתה יודע האמת איך האב עס גאהר נישט אויפן געדאנק, עכדה"ק.

ענין נסיעה לצדיק

בס' תפארת שלמה ברמזי ש"ת ד"ה ויהושע בן נון וכו' סמך משה את ידיו עליו, וז"ל וכן הוא הכח בצדיקי הדור להאיר נשמות של בני ישראל ולגמור תיקונם

רגלי ותרמיליהם על כתפיהם והיום הזה הי' בעיר הנ"ל ממש כמו יו"ט הנרות הבהיקו מרחוק מבתי מדרשות ומבית הסבא קדישא ביותר, וסעודות הי' עושין ביום זה, ומחמת שרבו הבאים כ"כ שלא הי' אפשר בשו"א להיות על ציון הקדוש, והי' מוכרחים לעמוד בחוץ מגודל הדחק, הקדימו לבא בכ"פ איזה ימים קודם יום ההילולא ובשנים האחרונים טרם שפרצה המלחמה העולמית הקדימו לבוא שבוע קודם וסוחרי העיר הקטנה ראדישיץ, ובפרט בעלי אכסניות מצפים בכל השנה על הימים האלו שהי' נראה כמו יו"ט, האכסניות הי' מלאים אנשים, ובכל בתי יושבי עיר ראדושיץ היי מלאים אנשים קרובים וכיוצא בו

וכמעט רוב צדיקי פולין וגם מצדיקי גאליציען באו שמה להשתטח על ציונו הקדוש, ושמעתי אומרים על אדמו"ר הקדוש ממאגילניצא זצ"ל בעת שבא על ציון הק' י"ח סיון חלץ מנעליו והלך שם באנפלאותיו (מחמת קדושת המקום), והרבה אנשים הי' אשר נושעים שם בתפלתם על הציון הק' ביום ההילולא, זי"ע ועכ"י:

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל

על מפתן ביתו סיפרו לו אנשי ביתו שבכל יום ויום מחפשיין אותו, שלוחים אחדים מהפריץ, והי' רוצים לקחתו בחזקה, והי' גוערים עליו איך הסתכן בעצמו לבא מהר חזרה, בלי חקירה ודרישה, אם יוכל לבא, אבל הוא אמר אליהם כי הרבי צוה לו שיסע לביתו, אזי אין לי לפחד מזה כלל, ואמר לעצמו, אם הרבי פטרני לשלו' אין לי לפחד כלום,

לאחר איזה שעות, דופקים אצלו השלוחים מהפריץ בחזקה עד שהוכרח לפתוח להם, ולקחו אותו בחזקה, והוליכו אותו אל הפריץ, בבואו אל בית הפריץ, הוכרח להמתין שמה בחדר הקודם עד שהפריץ בעצמו יקרא אותו, והוא ישב שמה בחדרה גדולה וארכבותי' דא לדא נקשן והתיאש עצמו מן החיים ואמר הוידוי, כאשר עבר שעה שתיים, והפריץ פתח חדרו וקראו, בוא יהודי לחדרי והלך לתוך חדרו והגיש הפריץ אצלו, והגבי' ידו להכותו, ותיכף בהגבי' ידו, אל ר' ליב הנ"ל נפל אחורנית באין אונים, ובכל כוחו החזיק עצמו, ואחז בהשלחן עד שישב על כסאו, והראה בידו אל ר' ליב שילך לביתו לשלום, הר' ליב הלך לביתו וראה, שאצבע אלקים הוא, וגזירת הצדיק נתקיים בהפריץ, לאחר איזה שעות, נשמע קול רעש ויללות שהפריץ מת במיתה חטופה ר"ל, כן יאבדו כל הרשעים.

שמעתי מחסיד א' ששמע מהרה"ק ר' מנחם זצ"ל מאמשינוב שסיפר לו אביו הרה"ק ר' יעקב דוד מאמשינוב זצ"ל,

שפ"א לקחו אביו הקדוש מרן ר' יצחק מווארקא זצ"ל אתו עמו לראדישיץ ביום ההילולא של מרן הסבא קדישא זי"ע על הציון שלו, ובעיניו ראה הפליאה הנוראה הלז שאחר שקרא אביו הפתקאות שנתנו לו על הציון, קיבל איש אחד ממנו הפתקאות וקראם בעצמו, בעת הליכתו משם על האכסניא, שאל הרה"ק מאמשינוב לאביו הקדוש הרבי הזקן מווארקא הנ"ל, מי היה האיש אשר לקח מידו הפתקאות וקראם, והשיב לו כי הוא הי' הסבא קדישא בעצמו, זי"ע:

(נפלאות הסב"ק)

ידוע לכל באי שער עיר ראדאשיץ, שעל יום ההילולא של רבינו הסבא קדישא מראדאשיץ י"ח סיון בכל שנה ושנה מיום הסתלקותו הי' הנוסעים לאלפים ממדינה ומחוץ למדינה בכ"פ יותר ויותר ובעיירות הסביבים לעיר הנ"ל, התקבצו בכל יום ההילולא למאות והלכו

להשתתפות בהוצאות הגליון לרגל שמחה או לע"נ ולקבלת הגליון במייל, להערות ולהארות, GILYON.LIZENSK@GMAIL.COM